

Vecinele

de Margaret Lindholm

Linda Mason o luase din nou razna.

Era ora trei dimineața, iar somnul îi fugise. Sarah venise la bucătărie, în capot, pusese ibricul pe foc și începuse să cotrobăie prin dulapuri după o cutie cu pliculețe de ceai *Celestial Seasonings Tension Tamer*. Tocmai pusese o ceașcă pe o farfurioară și scufundase pliculețul în ceainicul „de un ceai”, când auzi pe cineva afară, strigând:

– Sarah! Hei, Sarah Wilkins! Fă bine și grăbește-te! E timpul să plecăm!

Inima-i sări din piept în gât și rămase suspendată acolo, bătând cu putere. Sarah nu recunoștea vocea ascuțită, dar tonul triumfal- sfidător era alarmant. Nu voia să se uite pe fereastră. Pentru un moment avea din nou opt ani. Nu te uita sub pat, nu deschide ușa la debara noaptea. Atâta vreme cât nu te uiți, s-ar putea ca acolo să nu fie nimic. Baubaul lui Schrödinger. Își reaminti că era mult mai aproape de șizeci și opt de ani decât de opt și trase perdeaua la o parte.

Strada era învăluită în straturi joase de ceață, precursorare ale toamnei în nord-vestul Pacificului. După ce ochii i se adaptară la întuneric, o văzu pe bătrâna nebună Linda stând pe stradă, lângă gardul de fier care înconjura curtea din dos a lui Sarah. Purta un trening roz și papuci de casă care clămpăneau. În mâini ținea o bătă de baseball din aluminiu, iar pe umeri avea un rucsac Hello Kitty. Sarah era destul de sigură că aceste două obiecte îi aparțineau nepoatei lui Linda. Fiul și soția lui locuiau cu ea. Lui Sarah îi era milă de noră, împinsă în rolul de îngrijitoare a mamei sucite a lui Robbie. Alzheimer era termenul folosit de cei mai mulți în legătură cu ea, însă la fel de potrivit părea și „nebună de legat”.

Sarah o cunoștea bine pe Linda, de douăzeci și doi de ani. Obișnuiau să-și ducă fiii cu mașina, prin rotație, la meciurile de fotbal de la Y.M.C.A. Vorbeau despre cafea, făceau schimb de dulcețuri de casă și mai ales zucchini, își hrăneau reciproc animalele în timpul vacanțelor, se salutau una pe alta în Safeway și le bârfeau pe celelalte vecine. Nu erau tocmai cele mai bune prietene, doar mame și prietene de cartier, cam în stilul anilor cincizeci. Linda era una dintre puținele locatari vechi care încă mai stăteau în zonă. Ceilalți părinți fie muriseră, fie se mutaseră în complexuri rezidențiale, migraseră ca păsările sau fuseseră trimiși de copiii lor la căminele de bătrâni. Casele rămâneau goale, și în ele se muta următoarea turmă de familii tinere. Pe lângă Linda, dintre vechii ei prieteni, doar Maureen și soțul ei, Hugh, mai locuiau și acum la celălalt capăt al cvartalului, dar își petreceau cea mai mare parte a timpului în Seattle, pentru tratamentele lui Hugh.

– Sarah! N-ar strica să te grăbești! Țipă din nou Linda.

Cu două case mai încolo, într-un dormitor se aprinse lumina. Ibricul începu să fluiera. Sarah îl smulse de pe aragaz, își luă haina din cuier și deschise ușa din spate. Afurisita de lampă de pe

verandă iar nu funcționa; becul se arsesse săptămâna trecută, dar îi era prea greu să ia o scăriță și să-l schimbe. Coborî cu grijă treptele și se îndreptă spre gard, sperând că Sarge nu-și făcuse treaba pe undeva și să calce-n ea.

– Linda, ești bine? Ce se întâmplă?

Încerca să-i vorbească vechii sale prietene, dar adevărul era că de-acum Linda începuse s-o cam sperie. Uneori, părea aceeași Linda, dar dintr-odată putea spune câte un lucru nebunesc, ciudat sau plin de răutate. Și făcea unele lucruri chiar și mai stranii. Cu câteva zile în urmă, dimineața în zori, se strecurase în curtea ei din față, culesese toate merele coapte din pomul vecinei sale și le aruncase în stradă. „Mai bine așa, decât să le lăsăm să cadă și să se strice, ca anul trecut!” strigase ea, când o prinseseră asupra faptului. „Le lași să rămână de izbeliște. Hrănește viitorul, îți spun eu! Dă-le celor care știu să se bucure de ele!” Când soția lui Robbie o apucase de brațe și încercase s-o tragă înapoi în casă, Linda o palmuise. Nepoțica sa și prietena ei de joacă asistaseră la toată scena. Fetița începuse să plângă, iar Sarah nu știa dacă de frică, de necaz sau din simplă umilință, căci jumătate din cartier se adunase să caște ochii la spectacol, inclusiv vecina căreia îi aparținea mărul. Femeia era furioasă și le spunea tuturor care stăteau s-o asculte că era timpul „s-o bage pe baba aia nebună la azil”. Locuia în zonă de câțiva ani, dar Sarah nu-i știa nici măcar numele.

– Sunt la mine acasă! țipase Linda la ea. Tu de ce stai în casa lui Marilyn? Cine-ți dă mai multe drepturi decât mie la merele din pomul ei? Eu am ajutat-o să-l sădească, naibii!

– Și crezi că dacă ne-am permite, n-am interna-o? Crezi că nouă ne convine să trăim așa? strigase nevasta lui Robbie vecinei.

După care izbucnise în plâns și, în cele din urmă, reușise s-o ducă pe Linda înapoi în casă.

Iar acum, ieșise în noaptea cețoasă și se uita la Sarah cu ochi mari, înnebuniți. Vântul îi flutura părul alb, iar frunzele foșneau prin jurul ei, pe trotuar. Avea pe ea treningul roz, papucii de casă și pe cap purta ceva prins de o bonetă tricotată. Înaintă spre gard și lovi în el cu bâta de baseball, făcându-l să răsune.

– Nu-mi îndoii gardul! strigă Sarah. Stai pe loc, Linda, continuă ea. Stai acolo unde ești. Mă duc să chem un ajutor.

– Tu ai nevoie de ajutor, nu eu! țipă Linda, cu un râs dezlănțuit, după care cită: „Hai la joacă, măi copii, luna-i ca pe timp de zi!” Atâta doar că nu e! Așa că asta iau cu mine: lumina lunii!

– Linda, aici e frig. Vino în casă și spune-mi acolo.

Telefonul. Ar fi trebuit să sune la 911 imediat. Alex îi spusese să-și ia un telefon mobil, dar nu avea de unde să plătească încă o factură pe lună. Nu-și putea permite nici măcar să-l înlocuiască pe cel vechi, fără fir și cu soneria stricată.

– O să bem un ceai și stăm de vorbă. La fel ca pe vremuri, când copiii erau mici.

Brusc, își amintea totul foarte clar. Ea, Maureen și Linda, așezate împreună, așteptând să se întoarcă copiii acasă de la un meci de fotbal. Stând de vorbă și răsând. Apoi, copiii crescuseră, luând- o fiecare pe drumul lui. Nu mai băuseră o cafea împreună de ani buni.

– Nu, Sarah. Vino tu cu mine! Magia e mai bună decât nebunia. Și singura diferență dintre magie și nebunie e timpul. Dacă rămâi acolo, ești nebună. Vino cu mine, și-ai să fii magică. Ia uităte- aici!

Își duse mâna la piept, moșmondind ceva acolo. Apoi, se luminează la față.

– Putere solară! strigă ea. Țasta-i biletul meu spre viitor!

După numeroasele leduri mici, Sarah recunoscuse ce purta Linda. Se înfășurase cu șiragurile beculețelor de la Crăciun. Își prinsese micile panouri solare care le încăreau.

– Linda, hai în casă și arată-mi. Aici îngheț!

Strigau amândouă. De ce rămânea cartierul scufundat în întuneric? Conversația lor zgomotoasă ar fi trebuit să nemulțumească pe cineva, ar fi trebuit să latre vreun câine.

– Timpul și valul nu așteaptă după nimeni, Sarah! Plec să-mi caut norocul. Ultima șansă! Vii cu mine sau nu?

În casă, Sarah fu nevoită să caute numărul lui Linda în cartea de telefon, iar când sună, nu-i răspunde nimeni. După zece apeluri, aparatul trecu pe robot. Închise, se duse cu telefonul la fereastră și formă din nou. Linda nu mai era afară. Ferestrele casei sale rămâneau întunecate. Acum ce să facă? Să se ducă acolo și să bată la ușă? Poate că Robbie ieșise deja, își găsisese mama și o luase înăuntru. Să sune la poliție? Leși iar în curte, cu receptorul în mână.

– Linda? o strigă ea, în întunecimea cețoasă. Linda, unde ești?

Nu-i răspunde nimeni. Ceața se îndesise, iar acum toată zona era învăluită în tenebre. Până și felinarul de la colțul străzii, ăla nesuferit a cărui lumină îi intra pe fereastra dormitorului, alesese tocmai în acel moment să nu se mai aprindă. Formă iar numărul și ascultă cum suna.

Revenind în casă, Sarah îi telefonă propriului ei fiu. La al șaptelea apel, auzi glasul somnoros al lui Alex:

– Ce?

Își depănă toată povestea. Fiul ei nu fu impresionat deloc.

– Hai, mama, nu-i treaba noastră. Du-te și te culcă la loc. Pun pariu că s-a întors în casă și probabil acum doarme dusă. La fel cum aș vrea să dorm și eu.

– Dar dacă a pornit haihui prin noapte? Știi că nu-i în toate mințile.

– Nu e singura, bombăni Alex. Ascultă, mamă, continuă el pe un ton mai normal. E patru dimineața. Culcă-te. Am să trec eu pe-acolo, în drum spre slujbă, și batem la ușa lor împreună. Sunt sigur că e bine. Hai, înapoi în pat!

Așa că Sarah se vârî în pat, ca să se sucească și să se învâртеască îngrijorată la nesfârșit.

Se trezi la ora șapte, auzind cheia în broască. Dumnezeu mare! Îl făcuse să ocolească până la ea, dinspre Seattle unde făcea naveta, și nici măcar nu era îmbrăcată și pregătită să se ducă la ușa lui Linda.

– Cobor imediat! strigă în josul scării, după care începu să-și tragă hainele pe ea; dura mai mult ca de obicei, mai ales încălțatul. Podeaua asta se îndepărtează tot mai mult cu fiecare zi, mormăi Sarah.

Era vechea ei glumă cu Russ. Dar Russ nu se mai afla prin preajmă ca să-i dea dreptate. Sarge dormea de-a curmezișul ușii dormitorului. Îl dădu la o parte, iar beagle-ul porni agale după ea.

Când deschise ușa bucătăriei, o întâmpină un val de căldură.

– Ce faci aici? Întrebă ea.

Alex deschisese ușa din spate și vântura aerul cu ea.

– Ce-i mirosul ăsta?

O privi încruntat:

– Când am intrat, aragazul era aprins! Mare noroc că n-ai dat naibii foc la casă. De ce nu ți-a pornit detectorul de fum?

– S-or fi consumat bateriile, minți Sarah, care se săturase să tot audă semnalul de alarmă pentru fiecare covrig pe care-l pârlea prăjitorul vechi de pâine, așa că dislocase bateria aparatului din bucătărie. Oi fi lăsat focul aprins azi-noapte, când era Linda afară. Așa că n-a ars toată noaptea, doar vreo trei, patru ore.

Plita era aproape înroșită, iar ceramica albă din jurul ochiului rămas aprins devenise de un maroniu cremos. Dădu s-o atingă, apoi își retrase mâna.